

JUAN GÓMEZ-JURADO

SERIA *REINA ROJA* #3

REGELE ALB

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Un final

Antonia Scott nu are nici măcar trei minute la dispoziție.

Pentru alți oameni, trei minute pot fi o perioadă infimă.

Nu și pentru Antonia. Am putea spune că mintea ei poate înmagazina cantități enorme de date, dar capul Antoniei nu este un hard disk. Am putea spune că este capabilă să vizualizeze foarte clar harta Madridului, dar capul Antoniei nu este un GPS.

Mintea Antoniei Scott este mai degrabă ca o junglă, o junglă plină de maimuțe care țopăie în viteză din liană în liană, ducând cu ele diverse lucruri. Multe maimuțe și multe lucruri, intersectându-se în aer și arătându-și colții.

Doar că Antonia a învățat să le strunească.

Are și nevoie de asta. Fiindcă Antonia Scott nu are trei minute la dispoziție. Doi bărbați cu cagule – și o femeie cu un chip amabil – tocmai l-au luat pe colegul ei, inspectorul de poliție Jon Gutiérrez.

Antonia Scott nu aleargă după furgonetă. Nu strigă după ajutor. Nu sună, disperată, la poliție.

Antonia Scott nu face nimic din toate astea, pentru că Antonia Scott nu este ca oricare dintre noi.

Ea se oprește.

Zece secunde. Doar atât își oferă.

În zece secunde – cu ochii închiși și cu mâinile sprijinite de zidul unei clădiri, pentru a-și controla anxietatea –, Antonia este capabilă să:

√ Calculeze rutele cele mai probabile de ieșire din centru.

√ Recompună mental toate detaliile legate de furgonetă și de răpitori.

√ Decidă o traiectorie de acțiune pentru a-i salva viața lui Jon.

Deschide ochii.

Formează un număr de telefon special. Unul care îi dă de știre lui Mentor că, atunci când răspunde, nu trebuie să spună nimic. Doar să asculte și să facă ce i se spune.

Antonia îi dictează cuvintele exacte pe care trebuie să le transmită în alertă (10-00 inspectorul Gutiérrez, 10-37 Mercedes Vito, prioritate maximă), numărul de înmatriculare al vehiculului (9344 FSY) și culoarea (albă, bineînțeles). Apoi alege unul dintre cele trei trasee posibile. O singură ieșire, spre care trebuie să li se ordone mașinilor de poliție să se îndrepte.

Pirámides, Madrid Río, Legazpi.

Dintre acestea trei, cea mai dificilă, cea mai lentă, cea mai improbabilă, este Madrid Río. Strada Santa María de la Cabeza este întotdeauna congestionată. Iar în apropiere de ieșire se află o secție a Poliției Municipale.

Antonia o exclude imediat.

Mai rămân Legazpi și Pirámides.

Alege Pirámides. Traseul cel mai scurt, cel mai rapid, cel mai evident.

Nu e simplu. E în joc viața inspectorului Gutiérrez. Când e în mâna ta pielea uneia dintre cele trei persoane

de care îți pasă cel mai mult pe lume, ar trebui să fii în stare să iei o decizie rațională.

Aceasta nu este o decizie rațională. E o monedă aruncată în aer.

Iar asta nu-i place absolut deloc.

O alertă

Ruano semnalizează în ultimul moment. În loc să vireze spre secția de poliție, virează în sens opus.

— Încă o raită. Te deranjează?

Colegul lui se uită la ceas indispus. E târziu, tura i s-a terminat acum unsprezece minute și vrea să se întoarcă acasă, la nevastă. Dar Osorio e înțeleghător cu novicele. E sfârșitul lunii. Nu că Ruano ar fi în urmă cu amenzile. Povestea potrivit căreia polițiștii comunitari au de îndeplinit o normă e o legendă urbană, bineînțeles.

— Câte mai ai?

— Cincisprezece.

— Nu e mare lucru. Le facem mâine doar cu cei care au parcat pe două rânduri pe Carlos V.

Nu e o idee bună să parchezi „o clipită” în fața localului El Brillante. Pentru „comunitarii” care sunt în urmă cu norma e ca și cum ar pescui într-un butoi. Două raite prin sensul giratoriu, identifică mașina abandonată, îl salută pe înfometatul nătăflet când se întoarce. De încheietura mâinii îi atârnă întotdeauna o pungă albă de plastic, cu un sandwich cu calamari, înfășurat cu grijă în folie de aluminiu. Mirosul indescriptibil pe care îl emană face să chiorăie stomacul oricărui madrilen care se respectă. Însă înfometatului, când polițistul îi întinde amenda, îi trece foamea. Dintr-odată, mirosul își arată adevărata față: o duhoare de resturi și de grăsime, care tocmai l-a costat două sute de euro.

E o după-amiază prostească, agentul isteț își face norma.

Dar lui Ruano nu-i place treaba asta. Puștiul s-a dovedit idealist. Visător. Tâmpit, ce mai tura-vura. Poate că are legătură cu vechiul lui loc de muncă. Sau, pur și simplu, fiindcă e tânăr. O să-i treacă după ce mai acumulează grăsime pe fund și deșteptăciune în creier.

Lui Ruano îi place să-și câștige salariul. Să se plimbe și să prindă infractori *adevărați*. Cei care merg cu viteză pe străduțe înguste, cei care vând „iarbă” la colțul străzii. Dacă aș fi vrut să prind infractori *adevărați*, m-aș fi făcut polițist *adevărat*, îi spune Osorio.

Ruano se uită la el și râde de fiecare dată când aude asta. Un răs apatic, de milenial convins. Pe Ruano îl amuză orice.

— O să vezi cum e, când o să ajungi bătrân ca mine, o să vezi.

— Ai treizeci și șapte de ani, Osorio.

— Și patrurez în continuare cu mașina, împreună cu novicii.

— Poate că dacă n-ai fi făcut cel mai mic...

— Poate că dacă te-ai duce dracului...

Ruano se îndreaptă spre nord-est. Întoarce instinctiv, din reflex. Cunosc triumphiul acesta la perfecție. Îl pot străbate de peste zece ori într-o zi. Într-un an, de nenumărate ori. Ar fi și mai multe, dacă pe Santa Maria de la Cabeza nu s-ar merge așa de încet. La orice oră, iar la asta, cu atât mai mult.

În dreptul străzii Arhitectura, aud alarma prin stație. Osorio ridică o sprânceană, lui Ruano i se întunecă fața. Un inspector de poliție. Răpit. Cu o furgonetă albă. Deschide gura ca să spună ceva, dar îl întrerupe un sunet insistent.

Pripripri, pripriri.

Monitorul din bord emite o lumină portocalie ca de pușcăriaș. În centru clipește niște semne.

9344 FSY

Mașina de poliție este echipată cu un sistem OCR¹. Mai multe camere instalate în plafon, în bord și în aripi scanează numerele de înmatriculare ale mașinilor care îi ies în cale și le verifică în bazele de date ale CISEVI². Pentru orice eventualitate. În caz că...

Sistemul e imperfect, dar uneori emite o alertă. Un număr de înmatriculare și un motiv ca mașina să fie oprită. Fie că a fost furată, fie că are amenzi de mii de euro, fie că înăuntru se află un inspector de poliție răpit.

— Nu înțeleg nimic, se miră Osorio. OCR spune „Megane galben”. Dar are legătură cu alerta 10-00 de mai devreme.

— Nu era o furgonetă albă? întrebă Ruano, cu ochii ațintiți în oglinda retrovizoare.

Osorio se întoarce pe scaun. Tocmai s-au întâlnit cu un Vito, cu câteva străzi în urmă. Îl vede în trafic, la un semafor din Peñuelas. De aici nu se vede numărul de înmatriculare.

— Anunță prin stație, spune Ruano.

În timp ce Osorio vorbește, mașinile se repun în mișcare. Dar novicele nu pornește. Unul dintre șoferi claxonează, însă mașina de poliție nu se mișcă.

— Îi urmăresc.

— Nu poți să treci peste scuarul care desparte sensurile. E foarte înalt.

1 OCR (Optical Character Recognition) este un sistem care permite scanarea documentelor cu text, pentru prelucrarea ulterioară a acestora (n. tr.).

2 Centru de date (n. tr.).

Ruano bate darabana cu degetele în volan. Prima deschidere a scuarului e abia la o sută și ceva de metri mai încolo. Prea departe.

Unitatea M58, confirmă contact vizual cu vehicul suspect, terminat, spune operatoarea prin stație.

— O să dispară.

Furgoneta dispare în oglinda retrovizoare, iar Ruano nu mai stă pe gânduri. Conduce spre scuar și apasă accelerația până în podea. Bara de protecție a Nissanului Leaf se sparge, împrôșcând rondul de flori cu bucăți de plastic alb și provocând și mai multe claxoane de protest din partea mașinilor din spate, dar reușește să treacă peste obstacol și să ajungă pe sensul opus.

— Unitatea M58, în direcția sud-vest, pe Santa María de la Cabeza. Urmărim un Mercedes Vito implicat în 10-00, spune Osorio prin stație.

Dă drumul butonului și se uită la Ruano cu îngrijorare.

— Ești complet nebun, băiete.

— Ar fi dispărut, spune Ruano, întinzându-și gâtul.

Aprinde luminile, dar nu pornește sirena. Exact ce trebuie pentru ca mașinile din față să se dea deoparte, făcându-le loc. Ambuteiajul e considerabil, dar cele două benzi ajută. Și teama de amenzi, la fel. Când văd îngrozitoarele pătrate albastre și albe ale poliției locale, madrilenii se dau deoparte de două ori mai repede decât din fața unei ambulante sau a poliției naționale.

Câteva secunde mai târziu, reușesc să vadă din nou plafonul alb al furgonetei.

— Dacă intră în tunelul Acacias, s-au ars. Anunțăm, și gata. Cei de la poliția națională îi vor prinde pe partea cealaltă.

— Dacă trec podul, anunțăm pe naiba, spune Ruano, mușcându-și buza de jos.

Osorio oftează. Novicele are dreptate. Pe partea cealaltă a podului, opțiunile furgonetei se înmulțesc. Poate să dispară în Usera sau în Opañel. O infinitate de străzi labirintice de ambele părți și multe șosele care duc spre ieșirea din Madrid. Prea multe.

Unitatea M58, nu interveniți. Repet, nu interveniți. Trimitem întăriri de la Pirámides. Timpul de sosire, patru minute.

— Puțin cam târziu, spune Osorio în stație. Cu un aer distant, ca și cum ar vorbi pentru el.

La intersecția dintre Esperanza și Santa María de la Cabeza, ultimul semafor tocmai s-a făcut roșu. Furgoneta e al treilea vehicul care așteaptă la rând.

Unitatea M58, repet, nu interveniți. Nu le divulgați poziția voastră suspectilor.

Și pentru asta e puțin cam târziu. Luminile mașinii de poliție, care le-au deschis calea către furgonetă, aruncă acum reflexii albastre din caroseria Mercedesului. Doar o mașină se află între ei și polițiștii comunitari.

Fluierăturile semaforului se răresc, anunțând că se va schimba culoarea. Ultimul pieton pune piciorul pe celălalt trotuar. Prima mașină pornește.

Furgoneta nu se mișcă.

Mașina din fața lui Ruano și a lui Osorio claxonează, iar până la urmă șoferul trage brusc de volan, ca să ajungă pe banda cealaltă. Celelalte vehicule își urmează drumul. Unii claxonează, alții coboară geamurile și strigă spre furgoneta care rămâne neclintită.

Ruano se uită la Osorio și strânge din dinți.

— Ce facem?

— Atenționează-i, să vedem ce fac.

Ruano apasă scurt pe butonul sirenei. Țigalul, scurt și înfundat, moare fără răspuns.

— Ce mama dracului? zice Osorio, deschizând portiera de pe partea pasagerului.

— Unde te duci? îl oprește Ruano. Se apleacă peste scaun, apucându-l de haină.

— Dacă nu-mi dai drumul, nicăieri.

Novicele se uită uimit la colegul lui. Nu asta e atitudinea cu care e obișnuit. Dar asta nu e o alertă obișnuită. Ruano aruncă o privire către furgoneta neclintită. Poate că înăuntru se află un inspector de poliție reținut împotriva voinței lui.

— Ni s-a spus să nu intervenim.

Osorio plescăie enervat.

— Nu intervin, nu sunt plătit suficient pentru asta. Doar mă asigur că nu se mișcă de pe loc până vin...

Ruano slăbește puțin strânsoarea degetelor. Exact cât trebuie pentru ca Osorio să pună un picior pe trotuar. Gheata scoate un sunet apos când intră în contact cu asfaltul. Un zgomot care ar trebui să fie aproape imperceptibil, dar care răsună în urechile lui Ruano, care se amplifică într-un ecou persistent și mușcător. Care reușește să înăbușe scârțâitul metalic al ușii laterale a furgonetei, atunci când se deschide. Care încă îi vibrează în cap când încep să zbârnâie primele împușcături.

Ruano nu le aude.

Simte loviturile gloanțelor în caroserie, mirosul de ulei și vaselină de la motorul ciuruit de gloanțe, care îl protejează de proiectile.

Simte aerul intrând prin portiera deschisă din partea pasagerului, formând un curent împreună cu cel care intră prin parbrizul distrus.

Simte cum bucăți de sticlă îi cad în cap, îi intră pe sub uniformă, îi zgârie pielea.

Din Osorio, colegul lui, omul care acum câteva săptămâni l-a invitat să petreacă Crăciunul cu ei – doar

n-o să stea singur, femeie, bietul de el, unde încap patru...
– morocănosul delăsător și simpatice care îl calcă pe nervi în cea mai mare parte a timpului, nu vede aproape nimic. Doar un umăr, contorsionat peste unghiul nefiresc al portierei smulse.

Ruano nu aude împuşcăturile, nici țipetele de groază ale oamenilor, nici scârțâitul cauciucurilor furgonetei care se îndepărtează în viteză. Ecoul ghetei lui Osorio când pune un picior pe asfalt se stinge după ce se stinge Osorio însuși, care moare fără să termine fraza.

PARTEA ÎNTÂI

ANTONIA

Cine îi păzește pe paznici?

JUVENAL

1

Un avion

E doar un punct pe cerul dimineții.

Încă nu s-a luminat când avionul Bombardier Global Express 7000 începe coborârea la vest, fără a fi nevoit să aștepte turnul de control pentru a primi vectorul de apropiere. Aerodromul Cuatro Vientos a fost închis traficului, singura excepție fiind acest aparat.

Antonia Scott nu-l scapă din ochi în timp ce aterizează. Așteaptă, așezată pe capota mașinii, străină de prospețimea zorilor, până când avionul se oprește lângă ei.

Ușa Bombardierului se deschide și o figură cunoscută se prefigurează în dreptunghiul luminos. Antonia coboară de pe capotă și se îndreaptă spre ea, cu o mână la spate, ignorând cârceii din picioarele amortite.

— Ai întârziat, spune ea.

— Am avut probleme la ieșire din Gloucester, răspunde silueta, din dreptunghiul luminos.

Antonia nu își retrage mâna de la spate în timp ce urcă, încet, cele opt trepte. Doar când e sigură că asta e femeia pe care o aștepta, își descleștează degetele de pe tocul pistolului Sig Sauer P290 pe care îl are prins în talie.

— Ți-ai schimbat coafura.

— Asta e culoarea mea. M-am săturat de blond.

Carla Ortiz zâmbeste cu căldură, în pofida oboselii și a fricii care se întrezărește în imenșii ei ochi căprui. Întinde mâna ca să o salute, dar o retrage în ultima clipă.

— Nu... Nu-mi place contactul fizic, se scuză Antonia.

— Știu. Am fost informată. În legătură cu asta și cu multe alte lucruri.

— Rușinoase, presupun.

— Presupui corect, fetițo, spune o voce în engleză, din interiorul avionului.

Antonia intră și îngenunchează în fața primului scaun. Niște mâini noduroase și încărcate de inele, înghețate ca așternuturile iarna, îi ciufulesc părul cu tandrețe.

— Arăți oribil, spune bunica Scott, arătând spre cearcănele mov de pe chipul nepoatei ei.

— Iar tu ești... răspunde Antonia, încercând să-și țină în frâu emoția pe care i-o produce mângâierea.

Bunica și Marcos erau singurele persoane după a căror atingere tânjea. Soțul ei murise cu câteva ore în urmă, deconectat de la aparatele care îl țineau în viață, la decizia Antoniei, după ani întregi de așteptare nechibzuită. Nici bunica Scott n-o mai duce mult. Această călătorie neplanificată în toiul nopții nu ajută deloc.

Antonia contemplă mănunchiul de oase acoperite cu o rochie de alunite. Cu mâna cu care nu își mângâie nepoata, ține un pahar cu un deget de whisky.

Antonia remarcă imediat absența urmelor de buze pe marginea paharului, lipsa mirosului din respirația ei și înțelege că nu-și mai poate mișca brațul stâng. Deschide gura ca să o întrebe, dar un gând îi trece prin minte. Un gând cu accent basc și voce groasă, dar nu grasă.

S-a străduit mult ca să păstreze secretul față de tine. Las-o să creadă că a reușit.

— ...mai frumoasă decât oricând, încheie, cu efort.

— Merg pe sută, fetițo. Țasta nu mai e un adevăr de mult.

Antonia se uită în ochii albaștri apoși ai bunicii și simte cum i se rupe inima. Poate că e ultima dată când

se pot privi față în față. Vrea să se aplece asupra ei și să o îmbrățișeze, își dorește asta din tot sufletul, dar nu este în stare.

— Haide, fetițo, o scuză bunica, cu o ultimă mângâiere de rămas-bun. Du-te și fă-ți treaba. Și povestește-mi după aceea.

Antonia încuviințează și se ridică. Cercetează cabina avionului timp de câteva minute bune, ignorând încercările Carlei de a iniția o conversație și observând cum îi crește anxietatea. În cele din urmă, consideră inspecția terminată, chiar dacă a fost superficială.

Nu e timp pentru mai mult.

Se apropie de Carla.

— Vreo veste despre inspectorul Gutiérrez? Întrebă femeia de afaceri.

— Furgoneta a dispărut. Deocamdată nu știm nimic.

Carla ezită, se teme, dar în cele din urmă se încumetă.

— Ea... Ea era acolo, nu?

Antonia încuviințează. E o tăcere incomodă, de genul celor pe care, pe vremuri, se simțea obligată să le umple cu promisiuni. Promisiuni mărețe, liniștitoare. Pentru alții, găunoase.

Pentru alții, o promisiune făcută într-un astfel de moment nu înseamnă decât niște cuvinte goale.

Nu și pentru Antonia Scott.

Pentru Antonia Scott, o promisiune e un contract. Un contract pe care, dacă nu îl respectă, tot îl plătește până la urmă. Cu vinovăție și remușcări, monedă inflaționară.

De aceea, Antonia nu umple acum tăcerea cu vorbe precum *o să-l gădesc pe inspectorul Gutiérrez sau o voi prinde pe femeia care te-a răpit și te-a torturat*. Nu, în ultimele luni Antonia a învățat ceva despre promisiuni.

De aceea îi spune Carlei:

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

O umbră străbate chipul tinerei, care își ferește privirea.

— Era foarte bătrân.

— Ai reușit să vorbești cu el? Înainte să...

Aceste puncte de suspensie îngroapă enciclopedia întregi.

— Eu nu îmi doream, iar el nu putea, spune Carla, ridicând din umeri.